

Midnattsropet

Nummer 10 • 1982 • Årg. 23 • Pris: 5:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

*"Den som inte
blir född på nytt
kan inte se Guds
rike."*

Joh. 3:3

Efter pistolskottet VÄCKELSE I GÄVLE

Dop- och frälsningsmöten på
hotell Baltic

sid. 14 - 17

GAMLA BRO 10 år

F.d. allaktivitetshuset som togs i Guds tjänst.

Tio år sedan haschröken lättade.
Vad händer idag?

sid. 8 - 13

”Intet kan vårt mod slå ned för
Framåt marsch med säker fot, riv

Gamla Bro 10 år

sid. 8-13

GAMLA BRO
förvandlas av ungdom som
förvandlats av evangelium
(Välkommen in!)

bort från
institutions
tankandet

Michaelsgränd

Jesus är ju med
otrons fana ned"

Lovsång i Brosalen.

Möte på Brogården.

Arne Imsen:

Vart tog pingstväckelsen vägen?

□ Under hösten har en religionssociologisk doktorsavhandling presenterats för svensk allmänhet. En ung forskare, Curt Dahlgren, har nämligen doktorerat i Lund. Resultatet av hans fleråriga mödor föreligger nu på 256 boksidor med intressant och berikande läsning högaktningfullt tillägnad hans föräldrar. Det är en ganska betydande och förmodligen en epokbildande händelse i vårt kulturliv väl värd publicistisk uppmärksamhet i alla medier såsom den första inom sin vetenskapliga genre. Tidningen Midnattsropet kommer att recensera den i ett kommande nummer.

Olyckligtvis handlar den religionssociologiska studien om Maranata. Ja, så reflekterar man spontant, då man ser och läser den kristna dagstidningen Dagens sätt att uppmärksamma den unika insatsen vid ett svenskt universitet. Tidningen reserverar de största rubriker som den någon gång ägnat åt Maranata i sin egen redaktions produktion. Expressens annonskampanj mot Maranata stödd av tidningen Dagen med stort uppslagna flerfärgsannonser under flera dagar för bortåt två år sedan får sin redaktionella reproduktion i text och rubrik på Dagens kultursida, och det är förvisso ingen tillfällighet att den då så hårt nagelfarne chefredaktören nu tar chansen att rehabilitera sin skamfylade yrkesheder. Tillkomsten av doktorsavhandlingen har dessutom andra anmärkningsvärda aspekter, som är så betydelsefulla, att den också från Dagens horisonter försvärar topplatsen på kultursidan.

□ "Maranata- en sociologisk studie av en sektrörelses uppkomst och utveckling", är titeln på avhandlingen. Men tidningen Dagens bredfeta rubrik travestierar närmast som en efterlängtat nekrolog framsprungen ur djup passionerad skadeglädje: "Maranatas framväxt och tillbakagång". Puffen på framsidans vänsterkant är säljbar och rubriken på kultursidan en lånad gengångare men ingendera har egentligen något med avhandlingens angelägna ärende att göra. Lika lite är chefredaktörens egna tvärsäkra slutsatser särskilt betonade eller ens antydda i källmaterialet, men i tidningen Dagens "granskning" för säkerhets skull upphöjda till helfet underrubrik, förmodligen avsedd som nödvändig dämpningseffekt för läsekretsens eventuellt obliida reaktioner.

□ Med sina många mutmiljoner anslagna för att försvara yttrandefriheten och möjliggöra en fri samhällsdebatt utan åsiktsförtryck, kan tidningsdraken ohämmat och skrymtaktigt spy ut sina tillrättalagda stories över en i det närmaste vingklipt och omyndiggjord läsekrets. Olof Djurfeldt är salvelsefull men tve tydlig och motsägelsefull å ena sidan med ekumeniska kärleksförklaringar till trons folk i olika associationer och å andra sidan partilojal igenom de påpassliga avgränsningar mot

det han föraktfullt verbaliserar såsom sekterism och isolatism. Dessa föraktfulla urladdningar slår över i gyckel och smådelse, då han flera gånger kontrar med Imsens Maranata. Det som egentligen borde var honnörssord bespottas till skällsord i hans synkrets, absolut nödvändiga för att tidigt markera distans till forskningsobjektet. Med sina egna premisser jonglerar han mästerligt med värdeladdade begrepp såsom framväxt, tillbakagång, förnyelse och splittringsrörelse. Tydligt förblindad av sitt eget partinit förstår han inte pingströrelsens olika roller i ett dramatiskt skeende under decennierna med flera generationsväxlingar, där han själv inte är åskådare från parkett eller läktare utan medagerande aktör och nyckelperson. Pingströrelsens utveckling och historia är lika mycket hans färdväg. Det allt överkuggande problemet är att den andliga successionen och kontinuiteten med den ursprungliga pingstväckelsen bevisligen gått i graven. Med de gamla fädernas måttstock och sanningskriterier finns det idag knappast en enda homogen pingstförsamling kvar här i landet utan ett pingstsamfund väl integrerat med den etablerade frikyrkorörelse där främlingskapet uppstod och ur vilka utvandringen skedde. Situationen är radikalt förändrad. Idag handlar det om horisontell väsenslikhet med små vertikala gradskillnader. Pingströrelsen kommer att med stor framgång befästa sina positioner. Trots det yttre skenet att vara uppbyggd av fria, lokala och intakta församlingar som gemensamt har egen dagstidning, egen radio, egen bank, egen folkhögskola, eget förlag, egen filantropisk verksamhet, eget politiskt parti osv skulle det kunna tyda på en konkret avgränsning från det omgivna samhällets profana eller religiösa maktcentra. Så är emellertid inte fallet, ty idéer, ideal och modeller är utombibliska utan någon som som helst förankring i Nya Testamentets mönsterbild. Byte av förtecken kristnar ju inte någon institution. Det som hör världen till förblir en del av världen med eller utan kristna namn. Däremot finns det, Gud vare lov, fortfarande många levande pingstsjölar med djup resonans för uppbyggdens realiteter. De har överlevt sekulariseringsprocessen och inte böjt knä för Baal och gett honom hyllningskyssen. Men dessa är vanligtvis fåordiga, psykade och rejält andligen hemlösa trots nominellt medlemsskap i religiöst flerspråkiga kyrkor. De är ofta utfrysade och isolerade. Men det skall sägas med eftertryck till alla, att det är bättre att vara utfrysad ur etablissemanget, än djupfrysad i det!

□ Vilka begrepp eller övriga vetenskapliga instrument man väljer, för att teologiskt, psykologiskt, sociologiskt eller historiskt analysera och kartlägga ett uppmärksammat fenomen i tiden är egentligen helt ointressant och ovidkommande för en andlig livsrörelse med sin helt unika dignitet och sitt speciella sätt att

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 48 64 65-8

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Arne Imsen

Omslagsbild: Tommy Jakobsson

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-,
Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark
är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang",
dvs prenumerationen gäller tills uppsägning
sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft
och kan ske genom skriftligt meddelande till tid-
ningens expedition eller på postens adressför-
ändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag,
vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma, Sweden

prioritera. Ska Olof Djurfeldt kunna åstadkomma någon trovärdig jämförelse med vår tids pingströrelse och andra andliga tidsfenomen, så måste han agera schizofrent på två helt oförenliga plan. På dessa olika plan rör sig formationer, som kan katalogiseras i politisk väckelse med folkrörelsekaraktär eller andlig väckelse med nytestamentlig rekonstruerade församlingsideal. Vad är exempelvis framgång eller tillbakagång, misslyckande eller förnyelse i religionssociologisk mening i en föreningsrörelse politiskt styrd av den härskande folkviljan? Det är säkerligen möjligt, att statistiken kan ge vägledande svar på frågor av den typen. Men hur mäter man motsvarande företeelser i en bibliocentrisk församlingssamfund med given mönsterbild? Vem kan mäta Guds Ords framgångar? Jag kan inte förstå annat, än att Guds Ord hade mäktig framgång, då endast åtta blev frälsta genom vatten, tre undan elden och endast två ur en generation undan ökendöden. I det sista sändebrevet i Apokalypsen står den utestängde Överherden och klappar vädjande för att åtminstone väcka och påkalla någons uppmärksamhet i en självtillräcklig kristenhet med demokratiskt valt folkstyre.

□ Mot Olof Djurfeldts laodiceiska skönmålningar av pingströrelsens status och utveckling, som han påstår manifesterat sig i karismatisk förnyelse och stora numerära framgångar står icke i första hand ett förlöjligt och avhånat Maranata eller någon enskild nutida predikant med sina mer eller mindre irriterande protester, utan pingströrelsens egna portalfigurer. Förmodligen är de vare sig önskvärda eller användbara hos det folk som vid sina minneshögtider med tårar nämner deras namn och bekransar deras gravar. Det är om möjligt ännu mer okända och hemlösa i tiden. Dessa resliga fäder övergav resolut och konsekvent allt samfundsväsen och höjde sig över alla inomvärldsliga reformsträvanden i världsfrånvänd men icke verklighetsfrämmande tillbedjan, förbudan och tjänst, så att de av sin oförstående samtid betraktades som svärmare och dårar. Nivåskillnaden är ju egentligen omätbart stor. Rörelsens nuvarande apologeter måste kompromettera sig grundligt med intellektuell ohederlighet genom efterhandskonstruktioner eller med modern psykologi och teknik helt fräckt avsvärja den ursprungliga pingstväckelsen dess mest fundamentala grundvärderingar om tro, beaktelse, liv och verksamhet, för att lyckas med identifikation. Olikheten är slående. Identiteten kan därför inte fastslås. Den existerar nämligen inte på basplanet, utan måste sökas i helt andra kännetecken på ett helt annat plan.

□ Då Olof Djurfeldt braverande åter igen kastar ut det tunga och bestickande argumentet, att Maranata vid sitt framträdande saknade nya och revolutionerande sanningar och begick det ödesdigra misstaget att attackera pingströrelsen, verkar han ha bindel för ögonen. Han förstår tydligen inte att just det argumentet med sådan enastående genomslagskraft slår tillbaka med en bumerangs verkan. Det är ju här själva kardinalpunkten är, och det är genom det omvända förhållandet huvudproblemet och söndringsmomentet skapats. Det är nämligen pingströrelsen, som lanserat de nya reaktionära sanningarna med allt tydligare synkretistiska tendenser i ett förvärldsligt, förtylligt och förflockat församlingssliv där allt relativiseras. Inte är det väl Maranata som åter lanserat de nygamla idéerna om politiken, ekumeniken, kulturlivet, ekonomin, församlingstukten, missionen, evangelisationen, gudstjänstlivet, verksamhetsmetoderna. Var och en av dessa ting är i sig själva tillräckligt rustade för att torpedera ett nytestamentligt församlingssliv och de ges frihet att influera på församlingsslivets miljö och atmosfär. Så småningom intar de lärosätet och utvecklar en ny teologi som synliggöres i en modern livsstil. Det mest vidriga i denna syndakatalog är kanske det förfärliga subventionssystem pingströrelsen kapitulat för och blivit beroende utav. Det är en styggelse där det finns all anledning ställa frågan om den kristna församlingen blivit mer hednisk än den hedniska staten själv. Anpassningen har gått så långt att dagsläget tyder på att vi istället för ett kristet samhälle har utvecklat en hednisk kristenhet. Distansen mellan den nuvarande pingströrelsen och den begynnande pingstväckelsen ger oss skäl att tala om ett oöverstigligt svalg och är alltså långt större än vad det någonsin kan bli mellan pionjärgenerationen pingstvänner och de övriga frikyrkosamfundet under pingstväckelsens första mansålder. Det är därför ingen hädelse att ifrågasätta den mycket unika förnyelse som Olof Djurfeldt så förnöjsamt refererar till. Den

DAGEN

den kristna dagstidningen

Fredagen 22 okt. 1982

Arg. 38 Nr. 205 (9643)

Okt. 4 23

Pris 3.00

4 • kultur • debatt
DAGEN - FREDAGEN DEN 22 OKTOBER 1982

Maranatas framväxt och tillbakagång

"Viktigaste anledningen till att Maranata misslyckades måste vara att den kom i opposition till pingströrelsen men inte blev brytande till någon ny revolutionerande sanning" skriver OLOF DJURFELDT som här anmäler en doktorsavhandling om Maranata-rörelsen.

Maranata-rörelsen i Sverige har agnats sin första doktorsavhandling. Curt Dahlgren heter den författare som har lagt fram vad han kallar "en sociologisk studie av en sektariell uppgörelse och utveckling". Där tecknas bilden av en rörelse som uppkommer i protest mot vad man ser som förluster i den gamla församlingen. Målet är till sist att bli en ny församling, en ursprungliga pingstväckelsen. Sedan övergår den till att bli en egen ideologisk grupp som byggs upp med en beaktelse som ett uttryck för en sekterisk syn.

Som en "pastoralkritik" styrd i familj, där man lever i ständigt och egendomlig gemenskap, upprättas "kyrkoständiga" "pingstskolor" för barnen, startas paratrande, ringer och krig mot polisen med olagliga metoder.

Dahlgrens premisser tycks utgå från att Maranata-rörelsen i första hand är en sekterisk församling. Därmed är han intresserad av med vilka argument gruppen mot pingströrelsen kritiserar, och hur den själv ser på sin egen roll.

Motståndet för att inte hålla på försvinnande massor av medlemmar i sin sida kritiserades för att vara en doktorskavlek.

Avslutande
Maranatas historia - avhandling av Curt Dahlgren - är en studie i en sekterisk församling som utgår från att den gamla församlingen är en förlust och att den nya församlingen är en vinst. På 1960-talet rändade rörelsen riktigt. Dahlgrens berättelser om Maranata-rörelsen är en studie i en sekterisk församling som utgår från att den gamla församlingen är en förlust och att den nya församlingen är en vinst.

Pingstväckelsens väg
Om man söker något i Dahlgrens avhandling så är det att han inte fullständigt utslutit en pingstväckelse utveckling efter utbrottet och därmed inte heller antytt den betydelse som den hade för Maranata-rörelsen. För Maranata-rörelsen förtäta sig i en sekterisk församling som utgår från att den gamla församlingen är en förlust och att den nya församlingen är en vinst.

Ur Dagen den 22 okt. 1982.

är nämligen i allra högsta grad söndrande, kontroversiell och provocerande, men typiskt nog inte mot nutidens religiösa strävanden i etablerade politiska, ekumeniska, kulturella eller karismatiska kategorier, utan fastmer mot alla dem och allt det, som gav väckelsen substans, identitet, stil och profil under det initialskede, då den helt naturligt polariserade sig mot den institutionaliserade kristenheten — sektens diametrala motpol. Kyrkornas och samfundens kult, tjänst och organ brännmärktes såsom skökoväsen. Enbart vokabulären är omöjlig i vår tids finpolerade religiositet. Den förmenta förnyelse Olof Djurfeldt bejublar för dess ekumeniska och karismatiska bredd, överlever inte fädernas profetiska granskning. Denna något koketta och sköra härlighet vittrar totalt sönder inför deras raka och distinkta frågor med de entydiga och absoluta slutsatserna utan några diplomatiska omskrivningar för ovidkommande personligt hänsynstagande till förment fint folk. Det är ju fullständigt omöjligt att finna någon som helst plats för deras anstötliga och kätterska omvändelse- och helgelseteologi i vår tids strömlinjeformade och konfliktfria teologiska byggnadsverk för förnyelse och gemenskap.

□ "I vilket avseende liknar frikyrkosamfundens skökan i Uppenbarelseboken?" Precis så burdust och dömande formulerades frågan i pingstfolkets sommarkonferens 1920. Pastor Lewi Pethrus' uttalanden om de olika samfundens representerande de skökoväsen, som omtalas i Upp. 17:5, hade väckt uppståndelse i vida kretsar. Det visade sig främst i samfundspressens kaffa-terier. Svaret blev entydigt och klart: "När en enskild själ eller en församling är otrogen emot Gud och förlitar sig uppå sig själva i stället för Gud eller insätter organisationer i stället för den Helige Andes gåvor och verk, då uppstår ett skökoväsen. Vi måste dock skilja mellan ett system och de enskilda själarna. Inom de organisationer, vilka såsom sådana har svikit Gud, kan enskilda brudesjälar finnas."

År 1927 deklarerade Evangelii Härold: "Vi tro, att en levande kristen som inte kompromissar med otro och skökoväsen, i längden kan utträtta mer för Guds verk, även om skaran är liten och på alla sidor trängd, än alliansväsendets beundrade någonsin kunnat. Vi tro på den andliga enhet, som bibeln omtalar men icke på den moderna religiösa allians, där så gott som allting erkännes, bara det går under det kristna namnet".

Samma är skärptes tonen och pastor Lewi Pethrus betygade: "För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud, att jag får tillhöra en andlig riktning, som konsekvent hållit sig utanför detta ödesdigra alliansväsen. Det finns även många tusen troende i Sveriges bygder, som hoppas och bedja, att varken hån eller hot må kunna förmå de fria församlingarna i vårt land att förena sig med denna ekumeniska nedgångsrörelse. Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka, att dess folk aldrig givit efter för alliansivarnas ofta hänsynslösa påtryckningar. Den dag, vi stryka flagg inför dessa påtryck-

forts. sid. 18

För övrigt bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft. (Ef. 6:10).

Det är en förbryllande uppmaning. För övrigt — d v s förutom det som tidigare sagts.

— För övrigt bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft. (Ef. 6:10).

Det är en förbryllande uppmaning. För övrigt — d v s förutom det som tidigare sagts.

Jag funderade på det här med att vara stark eller att vara starkare. Kan man säga åt en människa "att bli starkare?" Det måste man ha en motivering till. Och varför ska man bli stark?

Mannen som uppmanade de andra att bli starkare, gav själv intrycket av att vara en riktigt hjälplös stackare, som vädjade om förbön på grund av sin hjälplöshet. Kanske det var där styrkan låg? Hör vad han säger i samma kapitel:

— *Bedjen ock för mig, att min mun må upplåtas och att det jag skall tala må bli va mig givet, så att jag frimodigt kungör evangelii hemlighet (vers 19).*

Behöver den som är stark förbön? Här ger Paulus intrycket att han inte levde upp till sina egna teser eller ideal.

Jag kan inte hjälpa att jag studsar här. Vad var det han sade? För det första lämnade han ut sig fullständigt och medgav oförbehållsamt att han i realiteten saknade kapacitet och förutsättning att vara en förkunnare. Han hade inga höga tankar om sig själv, sin egen styrka eller kapacitet och ändock var hans bakgrund imponerande. Jag vågar påstå att det är ingen av oss som kan jämföra sig med honom på något område.

Med avseende på lagen var han oförvillig. Han var inte något mindre än en gigant, intellektuellt, religiöst och moraliskt. Han uppbar också den hedern, då han utrustades med fullmakter, som utslutande starka individer får. Sin utomordentliga styrka skulle han använda till att oskadliggöra sådant som han fann farligt, till att sanera i det samhälle som han älskade och till att bevara den religion som var hans livssubstans. Men nu sade han:

— *Bedjen ock för mig att min mun må upplåtas och att det jag skall tala må bli va mig givet, så att jag frimodigt kungör evangelii hemlighet ...*

Inte nöjd

Han var inte nöjd med religiösa föredrag, diskussioner och debatter. Han var inte nöjd med betraktelser eller att kunna kyrkoårets predikningar. Inte heller var han nöjd med att upprätthålla en verksamhet eller underhålla sin församling med predikokonst efter homiletikens och exegetikens regler. Han ville inte spanna deras förväntningar i dramatiska utläggningar av eskatologin. Det var någonting ytterligare som han visste måste till om evange-

lium skulle få genomslagskraft. Vad var det?

Jag vill inte gå in på det — jag skall bara läsa ett ord som kom till mig för en tid sedan. Jag är rädd att om jag läser det kommer jag inte längre, för då stannar jag där, eller snubblar över det. Lyssna, det här är så fenomenalt, så storslaget, enastående och unikt att det saknar all jämförelse.

— *Allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat som förlust...*

Frågan är: Är mannen den store förloraren eller är det han som vinner? Ja, det beror på vad man satsar på och vad man förväntar. Hör vad han adderar ihop och hur han därigenom beskriver sin egen personlighet. Han säger så här:

— *Fastän jag för min del också kunde ha skäl att förtrösta på köttet, ja, om någon menar sig kunna förtrösta på köttet så kan jag det ännu mer ...*

Köttet

Observera uttrycket köttet: Vad är "köttet" och att "förtrösta på köttet"? Vi ska inte inbilla oss att köttet är något svagt och ynkligt. Köttet har enorma ting att berömma sig av och är uppbyggt på ett sådant utomordentligt finurligt sätt. Vid en jämförelse ser de andliga tingen nästan

torftiga och eländiga ut, medan de köttsliga ser fascinerande, gripande och attraherande ut. Köttet har hela den gamla människans på sin sida och inspirerar ständigt den gamla människan till hjältedåd på det religiösa området. Köttet kan också inspirera till offer och ideella insatser. Ur den synpunkten är köttet inget fränstötande och oestetiskt. Hör vad Paulus säger:

— *Fastän jag för min del väl kunde ha orsak att förtrösta på köttet, ja, om någon menar sig kunna förtrösta på köttet så kan jag det ännu mer. Jag som blev omskuren när jag var åtta dagar gammal...*

Omskärnelsen var ingen vanlig rit. Redan efter åtta dagar sattes det första märket. Det skars in i hans kött och han bar det rakt genom hela livet. Vad det innebar måste vi läsa Skriften för att förstå. Det var inte en medicinsk eller hygienisk åtgärd. Det var i allra högsta grad en religiös rit, som omgavs med makter och manifesterades av myndigheter i den osynliga världen. Det gick inte att få en jude att ändra sig ifråga om omskärnelsen. Det var invävt med nerverna, med fibrerna i hela hans livskonstitution. Hör här:

— *Omskuren redan vid åtta dagar, en av Israels folk, av Benjamins stam, en hebrée, född av hebréer. Jag som i fråga*

Predikan av ARNE IMSEN

om lagen har varit en farisé, ifråga om nitälskan varit en församlingens förföljare, ifråga om rättfärdighet, den som vinner i kraft av lagen varit en ostrafflig man. Men allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat som en förlust.

Avskräde

Vilken katalog på meriter, vilka erkännanden, vilket utgångsläge! Jag har en känsla av att en sådan människa var väl mycket nära frälsningen. Men hör vad Paulus säger:

— *Jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mera värt — kunskapen om Jesus Kristus min Herre.*

Allt det Paulus varit och gjort; hans bildning, utrustning och insatser förklarade han plötsligt som avskräde. Mot det ställde han kunskapen om Kristus.

Är det inte på det sättet att vi har sett alldeles för många förträffliga människor, så perfekta så vi har tänkt oss att de passar i himlen nästan utan omvändelse. De är så fina att vi tycker att de omedelbart skulle kunna bli diakoner och äldstebröder. Men frågan kommer. Hur skall så stolta, säkra, stabila och självmedvetna människor bli frälsta?

Inte blir man frälst för att man lämnar synagogan och konverterar till den evan-

geliska församlingen. Vi kan lita på att man inte blir det. Människan måste knäckas totalt och bli fullständigt tillintetgjord. Hur skall då en människa som har status, bildning, ekonomi, sociala garantier och dessutom har fått en position i de troendes råd — hur skall en sådan människa bli frälst?

Den stolta människan måste möta sin överman. Paulus mötte honom. Befullmäktigad med fullmakter och utrustad med alla de vapen som behövdes, var han på väg till Damaskus för att där fångsla de försvarslösa kristna. För att skilja mor från barnen och makar från varandra och släpa dessa förnedrade och hjälplösa individer som fångar till, ja, till vad? Till avrättningsplatsen! Han var inte nöjd med en ytlig dom med lite böter. Han gick bryskt fram och menade att detta pack skulle utrotas och ingenting mindre. De satte ju hela samhällskonstitutionen på huvudet genom att bekänna sig tro på en som Stora Rådet, den högsta andliga myndigheten, hade dömt till döden. Det var skandalöst.

Ingen beskyddare

Dessa hjälplösa människor hade inte någon appellationsdomstol att vädja till, vare sig i nationen eller på det internationel-

la planet. Det fanns ingen Högsta domstol och det fanns heller inget FN eller Europaråd eller någon annan instans att vända sig till. De hade ingenstans att gå. De var utlämnade åt den oerhört rovgirige mannen som andades hot och mordlust mot dem. Hör vad Paulus sedan bekände, hans mycket väsentliga ord om den ande som är rådande i världen, den ande som åstadkommer så fruktansvärda tragedier i och genom individer och kollektiv.

— *Vår Herre tackar jag för att han har tagit mig i sin tjänst och funnit mig vara förtroende värd, mig som förut var en hädare, förföljare och våldverkare...*

Det var inte den här uppfattningen Paulus tidigare hade om sitt eget liv. Han menade att han tjänade Gud — att man borde förfölja alla de kristna och utrota dem. Och han menade sig genom det göra en gudstjänst. Men nu när han fått veta sanningen om sig själv, då bekände han att han i all sin oförvitlighet, i all sin iver och nitälskan, i allt han företog sig, inte var något annat än en förföljare, våldverkare och hädare.

Tortyr

Jag förstår att Paulus hade minnen som han aldrig kom ifrån. Nu och då såg han de sår han hade slagit på försvarslösa kroppar, han såg de ögon som oskyldigt, mildt och fridfullt blickade upp i hans ansikte då han utförde sin tortyr på de hjälplösa offren. Han hörde deras svaga och viskande böner då de utan möjlighet till något självförsvar släpades åstad. Det var inte en fysisk styrkedemonstration — de var underlägsna, fysiskt, psykologiskt och socialt när de släpades bort. Paulus hörde deras böner. Hör vad de bad! "Fader förlåt dem, ty de veta icke vad de göra. Tillräkna dem inte denna synd."

De bad och vädjade inte om någon lindring. De bad för bödlarna, och då dessa lyfte sina händer för att slå blodiga sår på människornas kroppar lyfte de sina händer och bad: "Gud välsigna dem".

Det var en ojämn kamp. Mannen som var upphovet till denna förföljelse kunde fara skoningslöst fram. Ändå var övermakten bara temporär. Snart skulle tiden hinna upp hans gärningar. På väg till Damaskus för att fångsla de troende skulle han själv illa sargas. Men det var inte av sablar, stål, järn eller av stenar förföljaren skulle sargas i sitt innersta. Plötsligt fick han ur intet höra en kallande röst, som fullständigt knäckte honom. Aldrig hade han hört någon tilltala honom på det sättet. Aldrig hade hans mor, aldrig hans syskon eller någon av hans närmaste uttalat hans namn "Saulus, Saulus" på det sätt som han hörde den här dagen då han satt och försökte motivera sig och sina drabanter inför den förestående konfrontationen med de hjälplösa människorna som de skulle fångsla.

Bliven allt starkare i Herren!

Bedjen! Det finns en outtömlig inspirationskälla. Den kallas för Hjälparen. Vi behöver Hjälparen för att förkunna — ja, vi behöver denna inspirationskälla till att sjunga, lova, prisa och ära Gud så att människorna upplever att tonen är himmelsk, att vittnesbördet är osjälviskt och fritt från alla försök att manipulera.

Gamla Bro

10 år

Text:
Ulla Näsholm

Om dagen köer, trängsel. Hundratals ungdomar flanerar på Gamla Brogatan för att handla. På kvällar och nätter ser man i kvarteren en annan handel... handel med människor.

Insprängd bland boutiques, affärer och "ateljeer" ligger alltså Gamla Bro — det evangelisations- och missionscenter som nu i 10 år varit i maranatafolkets regi.

Många har upplevt nytt liv genom frälsningen i Jesus Kristus. Budet har nått praktiskt taget hela världen. Det vittnar brev, telefonsamtal och långväga besök om. Gamla Bro förvandlat av ungdom som förvandlats genom evangelium... I artikeln nedan möter du några av de unga missionsarbetarna och pionjärerna på Gamla Bro.

Gamla Bro, f.d. allaktivitetshuset i Stockholm som slutade som ett misslyckat socialt experiment har under de tio senaste åren varit samlingspunkt och huvudkvarter för maranatafolket.

Med hjälp av människor som upplevt förvandling och befrielse genom frälsningen började man att sätta huset på fötter. Det var ganska illa tilltygat, men bit för bit sattes det i stånd. Hotell och servering var bland det första som gjordes i ordning. Och givetvis samlings- och möteslokalen.

Möteslokalen är den f.d. "Poplokalen" där man förut rökte hasch, lyssnade till österländsk musik och flummade i största allmänhet. Nu kan man lyssna till evangelium i lokalen som gjorts i ordning av flera av dem som varit med i allaktivitetshuset för tio år sedan.

"Gamla Bro förvandlat av ungdomar som förvandlats av evangelium", står det över huset. En av dem som upplevt förvandlingen är **Peder Blom** som är ett levande vittnesbörd om evangeliets befriande kraft. Han har blivit kvar på Gamla Bro hela tiden där han nu tillhör "veteranerna".

— Jag fick uppleva befrielse från allt som jag tidigare satt fast i. Det är bara Jesus som

kan göra sånt, säger Peder. I sitt språk kan han fortfarande göra sig förstådd till olika ungdomsgrupper. Genom egen erfarenhet vet han att människor söker efter sanning och verklighet. Det har han funnit och det delar han med sig av till alla han möter.

Ulla Johansson, som i en Gävletidning beskrivs som en av "toppkvinnorna i Maranata med PR-uppgifter" har förestått hotellet sedan starten. Det bör framhållas, även om Ulla tyvärr inte fanns anträffbar för något uttalande för MR.

Tio år i Klarakvarteren

Tio år har nu gått sedan det började. Tio år av intensivt arbete där man inte tagit några som helst statliga eller andra bidrag och subventioner. I torgmöten, bibelstudier, försäljning och annat arbete verkar vi på allt sätt för att nå allt fler människor. Det verkade som explosiv kraft som forplantade sig och spred sig till allt fler människor, förvandlade dem och satte dem in i en levande församlingssamfund där man också fick lära sig att fungera socialt och ta ansvar för varandra.

Hela kvarteret där maranatafolket har sitt evangelisations-

center har mött frälsningens budskap på ett praktiskt sätt. Människor i porraffärer, ateljeer, jeans- och andra affärer eller boutiqueer av mer exklusivt slag har hört och sett. Man behöver bara gå ut på gatan — så märks det. En artig hälsning från granarna, eller ett ilsket fnysande: "Maranata...".

Och från Gamla Bro har människor i hela världen fått höra evangelium. Många har upplevt frälsning och sedan gått vidare för att förmedla det till sina länder och områden. Kontakter via brev och telefon vittnar om vad Gamla Bro betytt och fortfarande betyder för människor i olika delar av världen.

Och plats efter plats i Sverige har byggts upp efter samma riktlinjer som arbetet på Gamla Bro. Urkristen gemenskap enligt Apostlagärningarna och med Paulus ord för ögonen: "Arbeta med sina händer för att skaffa nödortfött uppehälle". Och utöver det få loss resurser till mission och evangelisation. Resurser som inte bara handlar om klingande valuta utan om människor som tar Jesu ord på allvar när de möter kallelserna genom vittnen som i allt vad de gör önskar forplanta evangelium.

Mose Abna Aissa från Tunisien är en av de invandrare som upplevde frälsning när han som ung student kom till Sverige för 8 år sedan. Nu är han tillsammans med sin familj tillbaka i Tunisien för att förmedla det evangelium han mött.

— Jag tyckte det var en märklig plats jag hamnat på och kunde inte se det minsta samband mellan huset där jag fick nattlogi och en kyrka.

— För första gången i mitt liv såg jag där en bibel på arabiska och mötte en arab som undervisade mig om frälsningens väg.

Det är några axplock ur en in-

tervju som gjordes med Mose strax före resan tillbaka till Tunisien.

För någon vecka sedan reste också **Stina Fridolfsson** och **Sonja Sandvik** tillbaka till Västindien för tredje gången. Det har verkligen öppnats dörrar för evangelium i den delen av världen. Där handlar det om att visa en annan väg än kyrkorna som har konserverat rasism och segregation och som genom det faktiskt hjälper till att hålla människorna nedtryckta.

Ett annat sätt att leva

— Det finns kyrkor i vartenda hörn men de permanentar bara de strukturer som finns. Vi måste gå en annan väg och genom våra liv visa på ett annat sätt att leva.

— Nu har vi fått kontakt med en broder som ställer sin lokal eller kyrka till förfogande. Han har förstått att det är fel att kyrkolokalen skall stå outnyttjad hela dagarna medan barnen t.ex. inte har ordentliga skollokalen.

— Nu tänkte vi börja med undervisning — först och främst lära människorna läsa och skriva, men också ha lektioner i engelska och sömnad. Det är några av de planer vi har.

Några kommentarer från avskedsmötet plockar vi med för att visa att det inte handlar om mission i vanlig och konventionell mening.

Sen finns det platser i Sverige som har Gamla Bro som mönster och förebild och maranataförsamlingen i Stockholm som moderförsamling. Men det skulle ta för mycket utrymme att ens snudda vid någon av aktiviteterna eller nämna namn och platser.

Gamla Bro drivs nu faktiskt i huvudsak av ungdomar — de flesta under 25 år. De satsar tid

Midnattsropets förstasida -73 visar den våldsamma upplösningen av okkupationen av allaktivitetshuset Gamla Bro.

Överst: Invigningsmöte för maranata-folket i den nerslitna "poplokalen".

Mitten: Gamla Bro som missionscenter. Från hela världen kom frälsningskandidater.

Nederst: Peder Blom, nyfrälst och aktiv i förvandlingsarbetet på Gamla Bro.

och kraft för att få huset att fungera. Man har ett praktiskt, socialt och andligt ansvar för varandra och många arbetar dygnet runt för att hinna med allt som pockar på uppmärksamhet och som måste hinnas med.

Ytterligare några glimtar ur samtal med några av ungdomarna vill vi förmedla. Det ger en liten inblick i motivationen, kallelsemedvetenheten och viljan att föra ut evangelium. En kort presentation bara.

Berno Widén: Evangelist med alla de skiftande uppgifter det innebär. Stolt, nybliven far till ännu ej namngiven son.

Irene Dahlberg: Sångerska i församlingen. Arbetar på tryckeriet med bokföring, sättning och montering.

Thoralf Lind: Pianostämmare. Ganska ny i Stockholm. Kommer närmast från storfamiljen i Malmö.

Nicole Liebsch: Arbetar i kök och servering. Matlagning, inköp etc. Ivrig själavinnare.

Bengt Söderberg: "Trummis". Nyss varit med och spelat in en skiva. Arbetar i servering och växel.

Sofi Dahlberg: Sköter inspelning för närradion, distribuerar kassetter etc. Scripta och något av arbetsledare på Gamla Bro.

David Quist: Spelar gitarr. Arbetar på hotellet och i receptionen.

Vad är det som gör att ni engagerar er på det här sättet i arbe-

tet? Många gånger handlar det ju om en dygnet-runt-tjänst. Det är ju något som är helt främmande för kyrkor och andra församlingar?

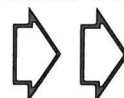
Thoralf: Det är evangelium som fått mig att engagera mig på det här sättet. Församlingen är ju mera än möten eller aktiviteter tillsammans. Det handlar om arbete och bibelstudier. Man behöver gemenskap för att kunna växa i tron. Vi ska ju vara en stad på berget, så att alla kan se församlingen.

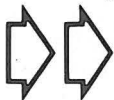
— Det finns heller inte möjlighet att bli bevarad utan en församlingsgemenskap på bibelns grund. I Apg. finns mönstret och har man sett det så är det bara att handla.

Irene: Jag minns en predikant som uttryckte det så här: "Man ska inte bara brukas av Herren utan förbrukas". Det lät hemskt tyckte jag då, men nu börjar jag förstå lite av vad han menade.

— Och det är väl så att man tjänar någon eller något och det är bara att välja. Det handlar om en ödesgemenskap där vi är inlemmade var och en. På ett sätt ett tvång, men inget negativt tvång, om du förstår.

— I den här gemenskapen hoppar man bara inte in. Jag vill ge mitt liv och min kraft i församlingen i tjänst för Jesus. Inte efter ett kyrkligt mönster, för det skapar bara tomhet och

man blir som ett skal.

— Och man kan ju inte tjäna Gud på söndag och staten på måndag. Det blir en väldigt klunven tillvaro.

Thoralf: Det är en sak jag vill tillägga... Det är så att samhällets — alltså världens tryck — svet-sar samman församlingen. Det sker inte utan kamp och strid men det är enda vägen. Och vi behöver inte kyrkor och institutioner utan en uppenbarelsetro som bara Jesus Kristus kan ge.

Nicole: Förr hade jag ett vanligt jobb med regelbunden lön och jag tror inte att jag då skulle kunna tänkt mig att jobba som jag gör nu. Men när man verkligen vill satsa på något som är viktigt då ger man ju allt.

— Jag blev frälst och döpt för 1,5 år sedan. Då var det ganska naturligt att jag skulle engagera mig i arbetet. Man gör det ju för Jesus och då får man också motivation att jobba och hjälpa till där det behövs.

— Här är det som det skall vara. Man tar del i allting och hjälper varandra. Så måste det ju vara i en levande församling.

Bengt: Det är helt klart att jag vill vara med här. Det är för att, ja, för att jag *känner* för det... Det är väl vad jag kan säga...

Hur länge har du varit med i församlingen eller arbetet på Gamla Bro?

Berno: Jag var tio år första gången jag kom till skolveckorna på Johannelund som vi hade innan Gamla Bro. Sen har jag varit på Gamla Bro ganska mycket.

— Och så snart jag slutat skolan flyttade jag till en storfamiljen och sedan dess har jag varit engagerad i arbetet som Maranataförsamlingen har.

Sofi: Jag har varit här sedan 1975 och då var jag inte så gammal. Ganska tidigt började jag med inspelningar av möten osv. Det var nästan av en slump... Hans Brynte behövde hjälp i inspelningsstudion under en konferensvecka och frågade om jag ville hjälpa till. Att jag inte kunde något var inget hinder.

— Jag fick snabbt lära mig vad som behövdes för att klara det någorlunda. Hans bodde ju inte i Stockholm och efter konferensen blev det min uppgift att spela in möten och jag fortsatte med den biten. Så kom närradion och då blev det väldigt mycket att göra. En väldigt spännande och lärorik tid var det, särskilt i början.

David: Jag har faktiskt varit med ändå från början sen vi fick

Gamla Bro. Redan första mötet var jag med. Då var jag bara sju år.

— Jag ville vara frälst, men ibland var det lite av och till. Det var väldigt svårt i skolan. Men sen började jag pilgrimsskolan. Det var jättekul.

— Ändå kan jag nog säga att pilgrimsskolan inte gett mig så mycket som gemenskapen i storfamiljen. Den har gett mig *allt*.

Bengt: Det var väl nästan samma för mig. Vi flyttade till Blommenhof och genom det så började jag ändra på mig. Lite hur jag tänkte och så. Jag blev frälst där och sedan har jag varit med hela tiden.

Vilket sätt är bäst att evangelisera på — för dig?

Berno: Den personliga kontakten är nog den viktigaste när det gäller att nå ut. Det handlar om torgmöten eller att nå människor med tidningen MR — kanske på marknader eller genom annan försäljning.

Irene: Det är väl så att man gärna vill förmedla något — uttrycka sig på något sätt. Jag har inte så lätt att göra det i tal utan använder hellre sången. Det går liksom lättare. Och sången öppnar människors hjärtan.

— Förresten är det väl något som alla använder — att sjunga är ju en del av gudstjänsten.

Nicole: Vi har ju verkligen något att förmedla till människorna. Vi behöver bara gå utanför dörrarna till Gamla Bro så möter vi människor som måste få höra om Jesus.

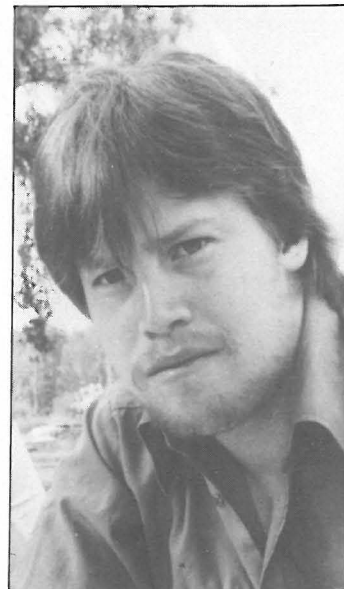
— Häromdagen kände jag att jag så gärna ville tala med en kvinna som stod i ett stånd och sålde. Men jag vågade inte. Och jag skämdes verkligen över min brist på frimodighet. Hur det nu blev så vände jag om och började prata med henne. Hon blev lite förvånad eftersom hon trodde att jag skulle köpa något av henne. Hon lyssnade till vad jag hade att säga.

— Hon blev gripen och började nästan gråta när jag talade med henne om Jesus. Jag menar att det är så fantastiskt att Gud kan leda oss till människor överallt så vi får vittna för dem.

Sofi: Jag arbetar ju som sagt med närradiosändningar och har genom det kontakt med människor — både direkt och indirekt kan man säga. Det är väldigt stimulerande.

— Men det är en sak i det här sammanhanget... Jag vet inte om det riktigt hör hit, men ändå. Det var nånting som jag tyckte kändes lite jobbigt genom mitt engagemang med kassetter

forts. sid. 18

Ovan t.v.: Irene Dahlberg.
Ovan t.h.: Thoralf Lind.
T.v.: Nicole Liebsch i köket.

Ovan: I receptionen på hotell Pilgrims-hem möter vi Bengt Söderberg, Sofi Dahlberg och David Quist.

T.h.: Bernardo Widén bakom Klara Toners disk.

HYRES CHOCKEN

Text: Gustaf Jillker

Maranataförsamlingens föreståndare spände ögonen i mannen vid kortändan.

— Det ni har presenterat är prov på en kvalificerad fräckhet. Först låter ni ett antal ungdomar ta över en helt vandaliserad fastighet. De börjar restaurera den, och när de är färdiga chockhöjer ni hyran med motiveringen att lokalerna är i så gott skick. De skall väl inte bestraffas för att de restaurerat huset?

Det gamla allaktivitetshuset Gamla Bro har nu varit i Maranatas regi i jämt tio år. Då Maranata flyttade in befann sig huset i ett närmast miserabelt skick. Väggar och tak var totalt nerklotttrade i alla grälla färger och flummiga former. Efter ett gigantiskt socialt experiment, startat av barnavårdsnämnden, tvingades man efter en tid stänga lokalerna i ren desperation för att inte dränkas av den våldsamma knarkvåg som sköljde fram över kvarteren. Dörrarna bomrades igen, fönsterrutorna täcktes för och mörkret lägrade sig definitivt för det annars ärevördiga huset.

Det var i den vevan Maranataförsamlingen fick erbjudandet att ta över huset, om man ville hålla till godo. Jovars, det fanns inte så mycket att välja på för den annars hemlösa församlingen i staden. Man hade tvingats flytta ut verksamheten bit för bit allt längre bort från centrum och i och för sig hade väl inte det heller så dåliga sidor. Valet var ändå inte så svårt. Maranatavännerna flyttade in, reparerade huset, målade, tapetserade och gjorde snyggt. Sakta men säkert förvandlades Gamla Bro till ett ganska vänligt och inbjudande hem för församlingens medlemmar.

Häromdagen var det sammanträde uppe hos en avdelningsdirektör på Stockholms fastighetsförvaltning. Hyran för Gamla Bro skulle höjas. Ja, inte bara höjas — den skulle chockhöjas. Staden hade börjat få allt sämre finanser och nu hade förvaltningskontoret fått direktiv att låta hyran för stadens

fastigheter följa utvecklingen på den privata marknaden, där en våldsam börspekulation trissat upp den i höjden med samma fart. Nu skulle alltså även Maranataförsamlingen på det här sättet vara med om att bidra med medel till den guldkalv kommunen också ville dansa kring. En illasinnad börspekulant kunde le i mjugg.

Vi lotsades in i ett rum med heltäckande mattor och mjuka sovande stolar placerade runt ett tungt ekbord. Fönstren vette ut mot Fleminggatan som för oss just i den här vinkeln tycktes ovanligt välbekant. Javisst ja, det var ju precis här dansrestaurangen Britt-Marie låg, en tidigare tillflyktsplats för den lilla församlingen under dess nomadvandring i Stockholms rivningsfastigheter. Även den gången tvingades församlingen frenetiskt värja sig mot chockhöjningsglada byråkrater i kommunen, innan Britt-Marie definitivt skattades åt förgängelsen i en stor och dammig rivningsgrop.

— Ni förstår, sade en tunn glasögonprydd herre vid bordets kortända, ni förstår att vi måste faktiskt tänka på stadens fastigheter. Vi måste se till att de förräntar sig. Det är i vårt intresse att de rustas upp till en sådan standard att vi kan ta ut största möjliga hyresbelopp.

— Jodå, jag förstår er också, fortsatte han dämpat och nickade förstående åt vårt håll. Ni vill förstås göra förbättringarna i er takt till en, nåja, hygglig nivå, men det är ju inte en nivå

man kan ta ut någon större hyra för. Ni måste förstå att så kan ju inte vi räkna.

Den spenslige mannen tystnade, drog sakta andan medan han stillsamt vred huvudet åt sidan. Där satt hans medhjälpare, en mörklagd mustaschprydd gentleman i sportig kavaj, och vände på några blad i tjocka pärmar. Gentlemannen i den sportiga kavajen tog vid och rabblade upp några siffror. Under tiden drog mannen vid bordets kortända diskret åt sig foten under bordsskivan och började fumla med någonting. Först den ena foten, sedan den andra. När han rätade ut sig kunde man se minst tio färska konstfullt gjorda blåknutar i rad på hans skosnören.

Mannen vid kortändan tog ny sats. — Nu har vi gått igenom fastigheten Gamla Bro och gett efter för era krav på att inte betala för de ytor som inte är helt användbara. Dessutom har vi räknat bort de ytor ni tänker avträda för att hyra ut till andra. På de övriga ytorna har vi i stället satt ett nytt pris. Jaa, det är väl ett pris man inte kan säga någonting om...?

Gentlemannen med pärmarna kastade hastigt fram siffrorna. Det innebar en hyreshöjning med 100 procent fastän stora delar av Gamla Bro räknats bort. De hade gått ned från 130 till 100 procent! Med en min av belåtenhet och välvilja tittade de forskande upp mot oss på andra sidan det massiva bordet.

— Nu har vi verkligen lagt fram ett konstruktivt förslag, sade mannen vid kortändan med eftertryck. Det är en låg hyra.

Orden kom med en sådan känsla och betoning att alla eventuella invändningar skulle framstå som tecken på djupaste otacksamhet. Svaret från andra sidan bordet, där föreståndaren för Maranataförsamlingen satt, måste ha kommit som en chock.

— Det tycker jag inte. Den hyran är fullständigt orimlig!

Det blev en konstig tystnad.

Maranataförsamlingens föreståndare svävade inte på målet. Den förbindliga atmosfären var plötsligt som bortblåst. Motställningen var total redan i första omgången. Herrarna på andra sidan bordet tycktes strama upp sig inför nästa salva, som måste komma.

— Ni tycks inte vilja fatta att man inte kan räkna bara i kronor och ören, sade föreståndaren. Mitt förslag är ett minst lika konstruktivt förslag som måste beaktas i lika hög grad eftersom det för kommunen skulle innebära en ännu större besparing än att chockhöja hyran på Gamla Bro.

Församlingens föreståndare spände ögonen i mannen vid kortändan.

— Jag tycker det är synnerligen konstruktivt att den verksamhet som hittills pågått på Gamla Bro kan fortsätta i samma omfattning och med samma inriktning som förut genom en acceptabel hyressättning. Det är synnerligen konstruktivt att inte verksamheten genom en orimligt hög hyra måste ändra karaktär till något som är helt främmande för arbetets övriga inriktning. Det är konstruktivt att de ungdomar som ingen social verksamhet kunnat nå också i fortsättningen får samma möjligheter att bli hjälpta. Det är konstruktivt att de på Gamla Bro får arbete och uppehälle, att de inte behöver belastas varken arbetslöshetskassa eller socialvård. Det är konstruktivt att de aldrig kommer att begära bidrag. I stället kommer de genom sitt arbete hela tiden höja fastighetens värde för kommunen. Det är utifrån de här förutsättningarna resonemang om hyran måste föras.

— Förlåt att jag säger det, men jag talar inte i juridiska termer nu utan med ett språk som ni kanske inte är vana vid. Jag ser detta ur moralisk synpunkt. Jag säger det rent ut. Det ni har presenterat är prov på en kvalificerad fräckhet. Först låter ni ett antal ungdomar ta över en helt vandaliserad fastighet. De börjar restaurera den, och när

forts. sid. 18

Gamla Bro — förvandlat som förvandlats av evangeliet

Att få vara frälst och tro på Herren Jesus Kristus, det är att tro på hans ord och handla därefter i vardagen.

Det är en gränslös nåd att få vara bland syskonen i storfamiljen, dela bordets gemenskap samt medverka i mötena. Vida-

har bevisat sig vara så trofast som han säger.

"Men Herren är trofast och han skall styrka eder och bevara eder från det onda" (2 Tess. 3:3).

Att vara frälst innebär inte alls någon dans på rosor — nej,

sitt hjärta börjar kampen huruvida man skall bevaras eller förgås. Antingen bevaras i den frälsning som leder till evigt liv med Herren eller förgås till evigt fördärv.

"Därför den som menar sig stå, han må se till att han icke faller."

Inga andra frestelser har mött mig än sådana som vanligen möta människor.

"Och Gud är trofast, han skall icke tillstädja att I bliven

frestade över eder förmåga, utan när han låter frestelsen komma, skall han ock bereda en utväg därur, så att I kunnen härda ut i den" (1 Kor. 12:12-13). Amen.

Tänk att vara frälst

Text:
Kari Hakulinen

re är det nåd att få vittna om honom och hans mäktiga gärningar genom att t ex sitta i en telefonväxel eller stå bakom ett torgstånd.

Min vän, detta vill jag dela med dig, för det är inget som är avsett bara för mig. Så ta emot Herren Jesus och låt honom komma in i ditt liv.

För min del blev jag frälst först vid sexton års ålder och detta håller än efter fyra års tid. Naturligtvis har svårigheter uppstått emellanåt, men Herren

tvärtom — en kamp om liv eller död. Först då man tar emot Jesus Kristus Guds enfödde son i

1. Fasaden Gamla Bro
2. Kari Hakulinen
3. Thommy Jakobsson
4. Jan-Olof Ceder

Profet

Ofta är vi människor så själviskt upptagna när det gäller vårt sätt att bruka de välsignelser och gåvor som Gud har gett

u ungdom
um

Antingen — eller

Text:
Jan-Olof Ceder

□ Förbud, regler, stadgar och lagar påläggs allmänheten i överdrivna mått. Motivationen sägs vara att säkra medborgarens egna värden. Men i grunden främjar detta de makthavandes egna maktintressen. Detta är ett uppenbart försök att genom lagens förtryck skaffa sig makt.

Jesus sade: "Ve eder, ni lagkloka, som på människorna lägger bördor, svåra att bära, men själva icke vill med ett enda finger röra vid de bördorna. Ja, ve eder, ni lagkloka som har tagit bort nyckeln till kunskapen! Själva har ni inte kommit ditin, och för dem som vill komma ditin har ni lagt hinder".

Du låt dig inte luras, med att tro att du blir en bättre människa om du röstar "tillbeder" något politiskt parti. Och tro inte att du följer Guds lag om du följer Sveriges rikets lag. Eller frukta inte för att du bryter mot Guds lag om du bryter mot Sveriges rikets lag.

Jesus säger vidare: "Ej heller skall ni kalla någon på jorden eder fader. Ty en är eder fader han som är i himmelen".

Du, ge inte staten med dess lagar ditt liv! Gud skapade dig ju med en fri tro, så ge ditt liv åt det du tror på. Det viktigaste val du nu måste göra är:

antingen

Tro politikerna och följ Sveriges rikets lag med staten som Gud!

eller

Tro profeterna och följ Guds lag med Jesu Kristi Fader som Gud!

Väljer du rätt så börjar du leva i samma situation som Paulus var när han säger:

"För mig är det en ganska ringa sak, att ni eller överhuvudtaget någon mänsklig domstol sätter sig till doms över mig. Ja, jag dömer inte ens mig själv, eftersom det icke är människans uppgift att döma. Men trots att inte någon mänsklig domstol har makt över mig, så är jag inte därigenom frikänd. Den som dömer mig, det är Herren. Fäll därför ingen dom i förtid, innan Herren kommer".

Gören bättring och låten alla döpa eder, till edra synders förlåtelse då skolen ni såsom gåva undfå den helige Ande. Så skall lagens krav uppfyllas i oss som vandra icke efter köttet, utan efter Anden. Kärleken gör intet ont mot nästan alltså är kärleken lagens uppfyllelse. Ty den som älskar sin nästa han har uppfyllt lagen.

omtanke om varandra eller åtminstone lika mycket som man ser och tillgodogör sina egna "stora" behov, ett utgivande utan dess like! Ingen har ju större kärlek än att han giver sitt liv för bröderna.

Man kan ju inte undgå att läsa om de gamla profeterna och förvånas över den användbarhet som Gud trots allt hade med dem. Hesekiel fick budet:

— Så red nu till dig, du människobarn, vad man behöver, när man ska gå i landsflykt. Och vandra i deras åsyn iväg....

Han fick genom sin egen handling visa och vara ett levande skådespel för det som sedan skulle ske med fursten över Jerusalem och Israels hus.

— Så som jag har gjort, skall det gå dem, säger han.

Senare i kapitlet läser vi uppmärksningen till honom:

— Åt ditt bröd med bävan och drick ditt vatten darrande med oro.

Han fick vara ett profetiskt före!

Hur mycket mer bör inte vi vara i helig gudsfruktan och van-

forts. sid. 18

oss som enskilda, att den levande församlingen uppträder i en sorts obalans där man ser människor — inte som stjärnor på fästet — men mer lika karriärister.

Och man frågar sig själv ibland när denna kamp med köttet ska överföras i en triumf i anden så att man känner att

skt före

Text: Thommy Jakobsson

man genom ett rengjort sinne kan behålla fältet och ledas in i ett sammanhang där man ser "lemmarna i kroppen" ha större

... och Guds Ord hade framgång

*Pistolskottet som följdes av
dopförrättning*

Väckelserapport från Gävle

Text: Christina Imsen

Foto: Thommy Jakobsson

Punkare skjutet i benet. Bråk på maranatomöte i Gävle. Nyheten kablades ut i alla massmedia i landet. Det var den dramatiska upptakten till en väckelse i den staden. Många ungdomar har upplevt frälsning och förnyelse och stan ställdes inför maranatabudskapet på ett massivt sätt under höstkonferensen som var i hotell Baltic.

Det var helt otänkbart att lämna stan när så många människor stod inför ett avgörande. Genom ett påtagligt gudsingripande fick maranatafolket möjlighet att disponera hotell Baltic i ytterligare fem veckor för en intensiv arbetslärlunga- och bibelskola. Människor har mött Jesus Kristus till frälsning. Flera dopförrättningar har hållits under denna tid. En ny epok har inletts i den delen av Norrland!

Halleluja, halleluja, du är värdig lov och ära...

Lovsången bryter fram, och det går inte att ta miste på den hängivna kärleken till Jesus Kristus som här tar sig uttryck.

Det är konferensen i Gävle det handlar om, där en stor samskara nyss varit samlad till frälsningsmöten, vägledning och förnyelse, men också till information om det senaste på skolfronten, eventuella ändringar av paragrafer inom skollagen m.m.

För de föräldrar som nåtts av "uppbrottssignalen" handlar det inte så mycket om Pilgrimsskolans vara eller icke vara i framtiden. Pilgrimsskolan är och förblir ett heligt beslut för oss även om vi tvingas bedriva den på annat sätt än tidigare.

Den tanken ryms varken i min hjärna eller i mitt hjärta att lämna bort mina dyrbara små barn till denna nedbrytande och förföriska institution som Sveriges skola idag blivit.

Kan mamma och pappa lära sitt barn från början fatta skeden till att äta, knäppa knappen på blusen, kamma lockarna, korrigera i situationer när det gått galet, lära in orden vi brukar, då behövs plötsligt inget "lärarbyte" vid 7 års ålder.

Fortsättningen av lärarkonsten i hemmet är mer än självklar. De bästa relationerna bevaras, och eleven eller eleverna får en förträfflig privatundervisning. Så tack Gud för Pilgrimsskolan — än en gång — och var vore den inte på sin plats om inte just i Gävle där den mannen

bor som så ihärdigt engagerat sig mot Pilgrimsskolan, Åke Gillström.

Man blir så tacksam att få vara med bland de äldre syskonen, föräldrarna, barnen och de nyfrälsta.

Församlingen är unik i tiden, och när det föds nytt liv till den är det verkligen högtid. Så vill Gud, ja, han vill att *alla* människor ska bli frälsta och komma till kunskap om sanningen.

Just detta fick vi också vara med om i Gävle. Flera ungdomar och medelålders fick möta Jesus för första gången. De hade beslutat sig, det märktes. Ihärdigt satt de kvar och lyssnade sig igenom även våra samtal om skolan, förhållandet till myndigheter osv.

Säkert hade de aldrig hört detta förr, men ändå förstod de att det kristna livet för konsekvenser med sig.

Jag såg speciellt på en flicka hur gripen hon var under missionsmötet då vi tog "farväl" av Stina och Sonja. Då handlade det om att ge sin tid och sin kraft åt Jesus för andra människors räddning.

Att få se en så stor skara nyfrälsta var naturligtvis förnyande för oss allesammans, att få vara med i självinnartaget, att få vara i Guds vilja med hela sin familj och påminnas om hur nödvändigt det är med nya steg i tron för Jesus skull. På det viset blir vi starkare i tron och ständaktiga.

Det var alltså med förnyad vi-

Dopförrättning och högtid i den f.d dansrestaurangen i Gävle. Torbjörn Helmner döper Nina, frälst under första bibelskoleveckan, till Kristus i den osakrala dopgravnen.

sion vi lämnade hotell Baltic och återvände till Örebro, men om planerna inte går i stöpet är vi snart där igen för 5 veckors bibelskola.

De nyfrälsta väntar på oss och många fler med dem. Det är bevis nog för att Gud säkert har en särskild plan med Gävle och städerna i omnejd.

Låt oss vara villiga att gå hans ärende med hast. ■

Att bedriva förföljelse i någon form är en politisk dödssynd i Sverige. Ändå kan man säga att det pågår en dold förföljelse mot människor och grupper som avviker från det allmänna mönstret. Det är dock en förföljelse som de kristna tycks blunda för. På grund av en slags självzensur bedrar man sig själv. Självzensuren finns överallt, också i skolan. Skolförordningen ger uttryck för det, då den säger att skolan ska fostra eleverna till kritiska och ansvarsfulla medborgare. Det är naturligtvis en utmärkt inriktning. Barnen fostras dock bara

Men säger man nej måste man räkna med konsekvenser. Det innebär utfrysning och bojkott, hotelser och till sist arbetslöshet, d v s martyriet. Som kristen kan vi inte vara med om att bygga upp organisationer, som är direkt antikristliga i sin framtoning.

Det finns också en annan fråga som måste aktualiseras. Vart tar alla avgifter vi betalar vägen? Genom fackföreningsavgiften är vi ju bl a med om att finansiera Aftonbladet och Stockholms-Tidningen, som i sina spalter systematiskt söker riva ner vad församlingen söker

av pingstvännerna lika mycket i kyrkoskatt som staten ger Dagen i presstöd. Skulle pingstvännerna gå ur statskyrkan, skulle inte Dagen behöva något enda litet statsbidrag.

Pingströrelsens mission finansieras likaså idag till 60% av statliga SIDA och endast till 40% av offer. Det har lett till att man måste skapa särskilda administrativa centra, som fått den direkta makten att styra penningflödet. Därmed har vi fått en statssubventionerad frikyrka jämsides med statskyrkan. Det allvarliga med detta är att dessa centra också kräver

arbetsgivaravgiften och nu också avgifter till löntagarfonder. De bidrag man erhåller uppväger på intet sätt vad man måste punga ut med.

Staten ställer naturligtvis inga krav på att man måste göra sig eller så för att få bidrag. Vad samhället däremot gör, är att ta ett stort tag i församlingarnas offerbox, förutom att man är med om att skapa en ny tjänstemannakår, som skall administrera bidragen.

Pingströrelsen hade inget centralt organ i början varför man var tvungen att konstruera ett. Idag använder man sig av Predikanternas hjälpkassa som man utrustat med befogenheter att dela ut pengar. För pengar till ungdomsverksamheten har man konstruerat PU.

Bidragssystemet har inneburit att pingströrelsen slutligt torpederat alla sanningar, som var orsaken till dess tillkomst. Resultatet har blivit en församling som rekryteras på ett helt nytt sätt. Man har fått en uppföringskristendom, som kostar oändligt mycket pengar.

Nu kan det på vissa håll finnas en viss vakenhet mot faran med statsbidrag. Ett försök att organisera motståndet har gjorts genom bojkott av bidragen. Staten har dock ett motvape som är effektivare än något annat. Det är skattevapnet. För detta ändamål har staten helt

SKATTERNA

—vapen att oskadliggöra
obekväm opinion

Ett kontroversiellt ämne Arne Imsen tog upp under samtalsdagarna på hotell Baltic. Gustaf Jillker refererar de mest uppmärksammade uttalandena.

Med skattevapnet vill myndigheterna kontrollera medborgarna och oskadliggöra all obekväm opposition. Man vet att då man lyckas få någon satt i konkurs följer automatiskt näringsförbud i fem år.

till att bli kritiska i en riktning. Det är opportunt att vara kritisk särskilt mot kapitalismen, kyrkan och katekesen. Skulle man börja kritisera tex fackföreningen är man ute i ogjort väder. Det får man inte göra.

Samhället styr alltså hårt vad som får kritiseras i skolan. Skulle vi verkligen analysera just fackets roll skulle vi finna att fackföreningen i många stycken övertagit den gamla överhetens roll. Det bevisas bl a av att om man inte är lojal mot fackföreningen, så kan man aldrig räkna med att få behålla jobbet. Det existerar helt enkelt en tydlig plikt att associeras med fackföreningen. Eftersom fackföreningen i många stycken bekämpar evangelium måste det också vara en kristens plikt att säga nej till facket.

Arne Imsen undervisar under konferensen i Gävle.

bygga upp. När sedan Midnattsropet vill föra fram sitt budskap innebär det att det fullständigt dränks av det som skrivs i Aftonbladet. Det finns alltså full anledning att fråga hur den som är med om att bygga upp Midnattsropet samtidigt kan vara med om att bygga upp Aftonbladet.

Låt oss ta ytterligare ett exempel. Statskyrkan erhåller

en hel rad tjänster, vars tillsättande samhället kräver att få påverka. Det blir samhället som så småningom kommer att uppställa kvalifikationerna för dessa tjänstemän.

De stora belopp frikyrkan idag tar emot i statsbidrag innebär att man därmed bejakar en utveckling, som leder till att man påbörjas ständigt nya avgifter och pålagor såsom tex

nyligen utrustat sig med en generalklausul i lagstiftningen, som givit den möjligheter att på ett sätt som aldrig tidigare ingripa i de enskilda människornas liv. Generalklausulen sätter alla andra lagar ur funktion utan att de enskildas rättigheter kan tillvaratas i tillnärmelsevis lika hög grad. I stället för som tidigare, då lagstiftningen var

forts. sid. 20

Bedja med barnen

Liw Emanuelsson
Från väckelsemöte i Gävle

□ *Vanj den unge vid den väg han bör vandra.....*

När man som mor upptäcker vilket pund man har att förvalta, har jag funderat på en hel del. Vad jag ganska nyss erfarit, är att jag upptäckt en viss blygsel inför mina barn när det gäller bönen. Hur skulle jag kunna lära mina barn bedja när jag själv haft svårt att bedja tillsammans med dem.

Jag har fyra stycken som jag försöker samla varje morgon. När jag samlar dem är de lika ivriga att få bedja, och de säger alltid: "Nu börjar jag". Jag har upplevt frimodigheten inför barnen att kunna bedja som jag inte har gjort förut. Det är en väldigt glädje för mig. Det är ju på mig de ska se.

Varför är det så att vi i den här tiden trots allt faller så lätt undan när det ser som svårast

ja för och med andra människor. Vi får inte hamna i den situationen att vi prisar och tackar Gud av salighet över andra människors frälsning, när våra egna barn inte är frälsta. Vi får se till att vi inte hindrar dom. Barnen hör ju Guds rike till.

Barnen måste få lära känna Gud, hans godhet, men också hans "stränghet". Där kommer det fula ordet aga in. Herren straffar och agar var son han har kär. Den biten behöver våra barn också få ta del av.

Jag har tänkt mycket på bröder och systrar i församlingen som inte är gifta och har familj. Tänk vilken uppgift ni har att hjälpa oss föräldrar i kampen för våra barns frälsning! Hjälp oss i den andliga kampen att bedja våra barn fram till frälsningsglädje, andedop och dop! Här har ni en otrolig uppgift. "Ge mitt barn annars dör jag".

Mitt-Nytt förmedlade Pilgrimsskolans väckelsesång till en stor del av svenska folket under sin nyhets-sändning. Här spelar barnen in.

ut. Plötsligt är våra barn stora och vi har, vi som många före oss, fostrat fram präktiga skotsamma ungdomar, som inte äger alls någon glädje i Gud ej heller någon frälsningsvisshet. Mätte inte vi hamna i samma dike.

Mätte vi kunna förmedla och fortplanta liv och frälsning till våra barn.

Det är nästan lättare att bed-

Det står ju i Guds ord om andliga fäder och mödrar. Det är tid även för er att ni bereder er för den uppgift som väntar, för barnaskarorna växer.

Fram i striden går en här, tand utav Guds And'

Jesus hövding för dem är, de ledas av hans hand.

Att lita på Gud

Ulla-Britt Elkhallif
Från väckelsemöte i Gävle

□ Det viktigaste avgörandet som gällde hemundervisningen kom när vår son skulle börja skolan. Jag hade hållit på och jobbat ganska många år som lärare i grundskolan. Vi ville helt enkelt inte skicka vår pojke till grundskolan, när vi visste vad som fanns bakom kulisserna där. Jag visste vilken makt det fanns bakom den statliga skolan och vilket grepp den hade om lärare och rektorer och hur mycket politiken spelade in.

När man hållit på i grundskolan ser man från insidan hur styrd man egentligen är som lärare och vilken press det finns på lärarna. I alla sammanhang läser man om hur jobbigt det är för många att vara kvar inom grundskolan. Det är ju inte heller så stor procent som orkar fortsätta som lärare. Efter några år låter de omskola sig till andra yrken. De orkar helt enkelt

ger om den väg vi bör vandra som kristna, finns det faktiskt inte något alternativ. Det ställningstagandet tog vi, min man och jag, när det gällde vår son Hacen. Vi kunde helt enkelt inte handla annorlunda.

Jag sa upp mitt jobb och vi flyttade in i storfamilj. Vi skar av på status och började leva olika det sätt vi levde innan. Det blev ett helt annat liv för mig personligen som mamma och hustru, för min man och våra barn. Hela familjen har förvandlats.

Det har dock inte varit någon lätt väg. Det är som i den bibliska berättelse vi tog upp en morgon med barnen. Konung Nebukadnessar försökte få folket att tillbe den bildstod han rest inför det israelitiska folket. Han försökte tvinga alla att tillbe avguden.

Det är likadant idag. Vi blir så gott som tvingade att tillbe vad som idag har en fruktansvärd makt över människorna. Det är materialistiska avgudar upprest ibland oss, avgudar som förkroppsligar alla begär: habegäret, maktbegäret och begäret efter detta livets goda.

Det är så viktigt att vi gör som de tre israelitiska unga männen Sadrak, Mesek och Abed-Nego som vågrade lyda konungens order. Vi kan inte böja oss för de makter som försöker trycka ner oss. Vi måste lita på att Gud skall ge oss den kraft vi behöver för varje dag. Då behöver vi inte heller vara rädda för alla hotelser.

De tre israelitiska unga männen fördes fram till en stor ugn som upphettats så mycket att den var glödhet. Den var så het att till och med de som skulle kasta in dem i ugnen blev uppbända.

Sadrak, Mesek och Abed-Nego litade dock på Gud. Gud sände kraften till dem så de kunde vandra omkring inne i ugnen utan att ens ett hår blev krökt på deras huvuden.

Det gäller för oss som Guds folk att verkligen lita på att det är samme Gud som vi har idag. Då behöver vi inte frukta för något. Vi kan gå vidare på vägen

inte arbeta inom grundskolan.

Med detta som bakgrund måste man ställa frågan: Hur ska man då som förälder kunna skicka sina barn till en institution, som inte ens vuxna människor klarar av att vara i. Hur skall man kunna skicka sina egna barn till en miljö som är så fruktansvärt destruktiv att inte ens vuxna klarar av det?

Skall man följa vad bibeln sä-

forts. sid. 18

VART TOG PINGSTVÄCKELSEN...

Forts. fr. sid. 5

ningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan inte leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moderna allianssträvandena. Vi veta av Guds ord, att avfallet skall bli va stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken!"

□ En forskare i Uppsala sammanfattar så här så sent som år 1977: "Kring 1920 hade den av Pethrus' ledda 'nya rörelsen' profilerat sig gentemot alla samfund. Den hade en sekts alla karakteristika. Den var apolitiskt och apokalyptiskt bestämd. Den slöt sig inom sig själv och sitt budskap. Den utgav sig för att vara en förnyare av urkristendomen, vilket kom till uttryck i den beteckning, som började användas från omkring år 1920, nämligen pingströrelsen." Samma forskare framhåller dessutom: "Att pingströrelsen förändrats i sin rörelsekaraktär framgick dock tydligt av Maranatarörelsens framväxt år 1960. Maranata representerade sekten, apolitiskt och antiekumeniskt bestämd, i motsatsförhållande till det institutionaliserade moder-samfundet."

"Från att ha varit en apolitiskt och exklusivt bestämd sekt hade pingströrelsen till följd av samhällsutvecklingen, speglad i tidningen Dagen, utvecklats till att företräda 'det kristna samhället' gentemot sekulariserade samhällskrafter".

□ Ännu är inte striden avslutad. Vi befinner oss fortfarande på ett alltmer komplicerat stridsfält, och det finns all anledning för oss att ta ställning i ledar- lärar- och gemenskapsfrågor. Väljer vi då forntidens apostlar eller nutidens apologeter till våra lot-sar och auktoriteter? Olikheter är fundamental och påtaglig och illustreras dramatiskt i den nuvarande pingströrelsens mutativa förvandling från växt till ett stort träd med imponerande krona och med grenverket utsträckt över hela jorden. Egentli-

gen är det fråga om en avsöndringsprocess från det egna ursprunget och rotsystemet till total integrering med de etablerade systemen. Detta bekräftas allt tydligare i kategoriklyvningar, nya organisationer för mission och ungdomsarbete, statssubventionerat församlingsliv, ny rekryteringsbas och s k vilande medlemsskap istället för exkommunion. Vad allt detta indikerade, fanns det inte den minsta osäkerhet eller det minsta tvivel om sommarkonferensen 1920. Rågångarna rensades med tydlig adress till alla anpassliga modernister. Det heter i konferensens antagna uttalande: "Det förhållandet, att samfunden allt mer och mer belastar sig med allt flera, nya organisationer, visar att de avlägsnar sig allt mer och mer ifrån den bibliska friheten, varför frågan om att taga avstånd från samfundsväsendet är mera brännande nu än någonsin förr."

□ Det är mycket betecknande och samtidigt besvärande och il-lavarslande att sådant, som år 1919 "visar att de avlägsnar sig allt mer och mer från den bibliska friheten" innevarande år presenteras såsom övertygande tecken på framgång och förnyelse av pingströrelsens eget huvudorgan. Det som då ofelbart ledde fram till dödsdom och undergång utlöser nu mäktiga karismatiska förnyelser. Tro det, den som vill. Ur annalerna ekar en vis mans skarpsinnigt formulerade iakttagelser: "Det är höjden av avfall, då man betraktar själva avfallet som utveckling." Och med Paulus måste det fastslås ännu en gång: "Om så vore att jag byggde upp igen det samma som jag redan har brutit ned, då bevisade jag därmed att jag var en överträdare." Tydligare kan väl knappast avfallet speglas. Gud överger institutionerna men aldrig individerna, om hans kallelse hörsammass och de i ödmjukhet återvänder till det som var i begynnelsen för att genom omvändelse och överlåtelse upprätta igen såsom han återför "bäckarna i Sydlandet" till den prima kärlek med alla dess heläkta kvaliteter i tillbedjan, liv och gärning." □

Ovanstående ledare är ett utdrag ur en större artikel som kommer att utges i sin helhet som ett separat häfte. Arne Imsen granskar där två andra chefredaktörers förhållande till Maranata och sitt pingstarv, Bo Strömstedt på Expressen och Ivar Lundgren på Svenska Journalen.

red. anm.

ATT LITA PÅ GUD

forts. fr. sid. 17

utan att slå ned av alla problem och svårigheter.

Jag är så tacksam till Gud att han har sänt oss in i den här församlingen och visat oss vägen. Vi är tacksamma hela familjen. Det är fantastiskt. Gud skall hjälpa oss var och en att följa Jesus vart han än leder oss.

Står vi inför vägskalet hur vi skall handla när det gäller skolan eller andra saker, måste vi gå till gudsordet och se vad Jesus säger. Om vi följer den vägen kommer det att hålla ända in till himlen.

GAMLA BRO 10 ÅR

forts. fr. sid. 10

och inspelningar och sånt. Det kändes som om jag var avstängd från det praktiska arbetet. Och ibland hörde jag väl också en del kommentarer...

— Men så började jag arbeta på hotellets reception, fick kontakt med gästerna osv. Det blev naturligt att jag tog del av städning och annat. Det är väldigt tillfredsställande att man kan dela på arbetet och ansvaret på det sättet. Det innebär inte att jag slutat med den tekniska sidan eller radion, men jag tror att det är nödvändigt att för hel-

hetens skull ta del i det rent praktiska också med tvätt, disk och städning.

Många flera synpunkter kunde vara med. För att inte uppta tidningen helt blir det att korta av och stryka en hel del. Men nog ger väl uttalanden och kommentarer en aning om att det rör sig om en idealism som man knappast kan hitta någon annanstans där människor med olika bakgrund arbetar tillsammans för att förverkliga ett nystestamentligt församlingsideal.

Efter tio år och en oehörd tid av utveckling fortsätter arbetet på Gamla Bro.

Det ekonomiska och politiska klimatet har hårdnat under dessa år. Men Arne Imsen ledare för arbetet och som också delar tillvaron på samma villkor är ganska optimistisk. Han har genom sitt liv och föredöme anvisat en väg för människor. Både unga och äldre.

HYRESCHOCKEN

forts. fr. sid. 11

de är färdiga chockhöjer ni hyran med motiveringen att lokaler är i så gott skick. De skall väl inte bestraffas för att de restaurerat huset?

Nej, kommunens representanter kunde inte ändra sig. Positionerna var fastlåsta. Fastig-

hetsförvaltningen hade sina direktiv. Fastigheterna skulle för-ränta sig. Att se till den totala situationen hade den enskilda avdelningen inte råd med. Det skulle ge för dåliga siffror. Och för dåliga siffror kan ingen avdelningsdirektör avancera på.

Men inte ens en stark och vid-synt avdelningsdirektör skulle i längden kunna hindra det snäva ekonomiska revirtänkandet att breda ut sig. Chockhöjning av hyrorna ingår i ett osynligt men avancerat system som går ut på att samhället skaffar sig kontroll över all ideell verksamhet. Varför skall just fastighetskontoret subventionera er ideella verksamhet? frågar man sig där för att underförstått uppmana: Sök bidrag, för det har ni rätt att få!

Så ger den ena handen för att den andra handen strax skall kunna ta det tillbaka. Ni måste följa med i utvecklingen och acceptera bidrag ni också! tycks man vilja säga åt oss. Pekpin-narna är övertydliga: Det är väl bra med bidrag, det förlorar ni väl ingenting på!

Jo, friheten!

Små bidrag ger smak på större. Ett bidrag följs av fler. Snart är verksamheten uppbyggd på så stora bidrag att den skulle kollapsa om inte samhället också i fortsättnin-gen skulle ställa upp. I det låget

har samhället möjligheter att ställa krav på insyn genom det kväljande trycket från alla dem som anser sig vara med om att betala verksamheten. Så kommer den smygande styrningen, anpassningen och likriktningen.

Och vart skulle idealismen ta vägen, det brinnande engagemanget, om verksamheten mer och mer började finansieras av så lättåtkomliga pengar. Vad skapar det för moral? Och vad formar det för människor?

Kommunens tjänstemän klarade inte av att greppa frågan om Gamla Bro när alla faktorer kom med. De hade bara för avsikt att få själva fastigheten att förränta sig. I samma snäva banor vill samhället få alla att tänka. Det är verkligen inte så oskyldigt.

PROFETISKT FÖRE

forts. fr. sid. 12

del, vi som är en hel skara av förstfödda söner utvalda av Jesus själv!

Vi måste lystra och varna. Vi måste vara ett pekfinger på det som ska hända. En ropande röst där vi med frimodighet träder fram och delger vad Herren har gett oss. Möjligheten finns om vi helhjärtat vill följa Jesus dit han leder oss. Låt oss göra det!

Han var mer märkt än om han skulle vara genomstucken i sin kropp av många knivhugg. Helt plötsligt hörde han en röst — mildare än mors och vänligare än fars. Det var den rösten som fick honom att totalt förlora självkontrollen.

Avväpnande

Det finns en makt, en kraft och en styrka som är helt avväpnande och det är kärlekens makt. Den förfogar inte över arméer eller vapen av trotyl, av dynamit, av svärd eller batonger och ändå förmår den att avväpna den störste fiende. Problemet är bara att det är så sällan den får visa sig därför att vi vanligtvis ställer upp i styrkedemonstrationer som vi skulle dra oss undan. Vi är för starka.

— Saulus, Saulus, ljud rösten från himlen. Kan du svara på en sak. Varför förföljer du mig? Vad har jag gjort dig? Vad är det i min person, i min lära, i mina gärningar som du är så hätsk över? Vad är det som irriterar dig så våldsamt?

— Förföljer dig? Jag har väl inte förföljt dig. Vem är du förresten? Jag känner inte igen rösten, har aldrig hört den förut. Jag känner inte igen dig.

— Jag är Jesus från Nasaret, som du förföljer...

— Jesus från Nasaret... Det är ju de där parasiterna, de där statsfientliga och farliga elementen som jag jagar...

I ett ögonblick fick Saulus se ett ljus-sken som gjorde honom fullständigt blind. Den store starke giganten reducerades till rätta proportioner. Vad skulle till? Hör!

Jag känner en man från Galileen; han är vår överman. Vad vi behöver är ett möte med honom som gör att vi får se vårt liv i det rätta ljuset och slutar upp med att jämföra oss med andra som vi tycker är bra men som vi ändå upplever som undermåliga medmänniskor. Vi behöver möta vår överman. Vem är det då? Det är Jesus från Nasaret. Vi måste komma till vägs ände så att vi börjar upptäcka att det vi sysslar med bara är skräp, strunt, dumheter och galenskaper även om vi glaserar det med litet religiös fernissa eller ger sken av att vi har ärliga motiv och uppriktiga ambitioner.

Han blev blind

Vi måste bli knäckta, tillintetgjorda. För Saulus av Tarsus inträffade det han aldrig kunnat tänka sig. Han blev blind. En yngling fick ta honom i armen och leda honom in i staden. Det var alltså inte på en galopperande arabisk springare, eskorterad av sina rättstjänare Saulus inträdde i staden utrustad med fullmakter för att sätta stopp för Nasaréens parti. Nej, han kom in i staden, ledd av en yngling. Därmed började en kamp — inte en kamp att

sanera samhället — men en kamp om hans själ.

Syskon, vem är det världen behöver se? Det är Jesus från Nasaret! Det är bara så synd att människorna inte får se honom. Det står så många starka, ljumma och så många fariséer i vägen. Människorna får aldrig se Jesus, de får inte möta honom, inte höra honom. I stället för att bli knäckta blir de mer och mer religiöst medvetna ju fler sammankomster de är med om. De känner det nästan skönt att var med i väckelsemöten. Det är så gott med sången och vittnesbörden. De har inte en sömnlös natt, inte en ångestfylld dag över en förlorad själ. Det finns inte en tanke på att dag skall förvandlas till kväll och kväll till natt. Inte en tanke på att man genom sin hårdhet, sin rebelliskhet och sitt motstånd samlar på sig vrede som utlöses på Herrens dag. Med matematisk precision drabbar den alla dem som går undan korset och väljer att leva fram sitt liv på självvalda vägar, föreställningar, läror osv.

Jag längtar efter att människorna skulle få se Jesus från Nasaret. Det är han som identifierar sig med de små; han säger så här:

— *Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.*

Vägledande ljus

Du läsare som känner dig tillintetgjord och förkrossad. Jag har ett ord till dig: *Jesus från Nasaret, håller på med dig...*

Visserligen kommer han knappast att återställa din heder inför världen om du förlorat den. Förmodligen kommer du att bli alltmer nedtrampad. Men i allt detta ska dina böner, din utstrålning, din atmosfär vara ett vägledande ljus som gör att dina värsta belackare och motståndare hittar den Kristus du har upplevt.

Det är i dessa din styrka sitter. Herre, hur skulle vi då kunna likna dig? Hur skulle vi kunna vara som du, hur skulle vi kunna göra som du gör...? Det är normalt sett otänkbart och omöjligt. Hur skulle vi kunna tala på ett sådant sätt att människor förstår att det är du som talar. Hur skulle vi kunna bära fram ett sådant budskap att himmelriket manifesteras och det bevisas att Guds rike icke består i ord utan i kraft. Här är svaret:

— *Bedjen och för mig att min mun må upplåtas och att det jag skall tala må bli va mig givet...*

Bed!

Bedjen! Det finns en outtömlig inspirationskälla. Den kallas för Hjälparen. Hjälparen är till för de hjälplösa. Vi behöver honom för att bedja, vittna och gå framåt. Vi behöver Hjälparen för att förkunna — ja, vi behöver denna outtömliga inspirationskälla till att sjunga, lova, prisa och ära Gud så att människorna upplever att tonen är himmelsk, att vittnesbördet är

osjälviskt och fritt från alla försök att manipulera.

Vi behöver inspiration, inte bara för tanken men också för ord, så att vi får laddade ord med genomslagskraft. Varje ord måste bli en kärlekens explosion i människors hjärtan. Människor måste bli avväpnade sitt motstånd.

— *Ni kommer emot mig med svärd och lansar, med soldater och arméer, men jag kommer emot dig i Herren, Jesu Kristi namn...*

Vad har vi då i stället? Har vi visdom, religiöst prat eller underhållning? Eller har vi frälsningens, omvändelsens, upprättelsens, helbräddagörelsens evangelium till befrielse för den mänsklighet som lever i mörker och död, utan något som helst hopp.

— *Bedjen och för mig att när jag upplåter min mun, att jag må kunna göra det med de rätta orden och att det jag skall tala må bli va mig givet, så jag frimodigt kungör evangeliets hemlighet...*

Ingen talmaskin

Jag har ingenting. Inte ens det jag hade igår, har jag idag. Vi är inga talmaskiner, megafoner eller gramofoner; vi är människor med mottagningsförmåga. Vi är människor med möjligheter att stänga och öppna. Jag kan excellera en predikan, plocka upp ur mina arkiv utkast, ta fram gammal konserverad föda och leva länge på det. Men min frälsare blir aldrig förhärjad och någon syndare kommer aldrig att söka sig till hans kors. De kristna kommer aldrig att väckas och förnyas till ny kärlek och längtan att bli ännu mera lika honom som har köpt oss åt Gud med sitt blod.

Vad är det att bli allt starkare i Herren? Det är att bli allt svagare i sig själv. Det heter att döden är svaghetens yttersta gräns. Gud måste ha oss ända så långt att vi dör bort ifrån oss själva, från våra egna tankar, vår egen kunskap, vår egen berömmelse, vår egen värdighet, vår prestige, vår inställsamhet eller vår karriär. Kraften fullkomnas i svaghet.

— *Tre gånger har jag bedit Herren, "ta bort det", men Herren har sagt till mig: "Min nåd är dig nog, ty min kraft fullkomnas i svaghet".*

Visst har vi kraft, men inte den fullkomliga kraften som överbevisar, den kraften som nyskapar, förnyar, förvandlar och förändrar. Varför? Det är ingen som vill bli svag och ingen som vill dö.

Se på honom, giganten, skjuten av en pil från konungens koger! Han är skjuten mitt i bröstet och rasar som död till marken. Bilderna, minnena, rösterna alltsammans passerar revy för hans innersta. Han ser de älskade syskonen, de stackars människorna som han hade pinat så oerhört. Paulus kom aldrig ifrån dessa minnesbilder. Därför sade han också:

SKATTERNA...

forts. fr. sid. 16

förankrad i folkrätten och tio Guds bud, är den moderna lagstiftningen förankrad i staten och i folkviljan.

Vår statslära har romerskt ursprung. Den har vilat på en stabil grund. Jag tror att det som håller Antikrist tillbaka är den romerska rättsordningen. Jag tror inte att det är församlingen, som man hävdar, därför att bibeln använder realgenus och inte femininum, då den uttrycker vad som håller Antikrist tillbaka.

Framtiden verkar skrämmande. Lagstiftningen har givit statstjänstemännen helt godtyckliga möjligheter att ingripa, undersöka, kontrollera och hindra människorna. En barnavårdstjänsteman kan sätta ett redan lagligt fattat domstolsbeslut ur funktion endast genom att använda en generalklausul i barnavårdslagen.

Ett annat exempel är den nya utsokningslagen. Kronofogden behöver inte längre söka upp den han önskar få tag på. Han behöver bara sända ut en kallelse. När den eftersökte väl kommit, måste han bevisa att kronofogdens påståenden inte är sanna. I skattefrågor gäller omvänd bevisföring, något som aldrig skulle förekomma ens i ett brottmål.

Med skattevapnet vill myndigheterna kontrollera medborgarna och oskadliggöra alla obekväma opposition. Man vet att då man lyckas få någon satt i konkurs följer automatiskt näringsförbud i fem år. Lagen ger möjligheter för skattemyndigheterna att gå in i bostaden hos vem som helst och hämta alla tillhörigheter för undersökning. Månad efter månad har de möjligheter att sedan ligga med alla papper. När myndigheterna säger att utredningen är klar, behöver de bara konstatera att det inte funnits fog för några misstankar. Tillhörigheterna kan den misstänkte återfå hopradsade i en plastpåse.

Lagen om hemundervisning håller också på att arbetas om. En utredning har föreslagit en ny lydelse av lagtexten och angivit nya mål. Man talar om att hemundervisningen måste vara ett med skolans övergripande mål. Vad är då skolans övergripande mål? Jag är rädd för att tiden kommit då man skall precisera detta. Nu har vi fått veta det. Man har sagt att det var bara förr som hemundervisning var möjlig då skolans huvud-

sakliga uppgift var att läsa, räkna och skriva. Nu går det inte längre, enligt de nya riktlinjerna.

Då frågar jag: Vad är skolans huvudsakliga uppgift nu? Jo, hemundervisningen idag är omöjlig därför att den inte kan ge barnen deras sociala fosteran, säger man. Det innebär i klartext att skolan vill få kontroll över barnens fostran och vad som sker i hemmen. För det ändamålet vill man koppla ihop den nya skollagen med sociallagstiftningen. Skolstyrelsen skall inte längre bara kontrollera barnens kunskaper utan också se till att deras "totala situation" är tillfredsställande. Genom den nya lagen söker man i verkligheten efter möjlighet att komma in i hemmen och förbereda masshämtning av just de barn som får hemundervisning.

Kontrollen av barnens totala situation gäller, sägs det, att se till att barnen vistas i lämplig miljö. Men vad är "lämplig", och vad är "olämplig" miljö? Är barnens situation otillfredsställande om de inte har tillräckligt med leksaker, om de inte får titta på TV, om de måste läsa bordsbönen eller om de måste gå på bönenmöten? Kommer detta att bli tillräckliga skäl för att tvångshämta barnen? Den nya lagen lämnar inga garantier att så inte kommer att bli fallet. Det är oroväckande.

När jag tar upp kampen mot skolan gör jag det alltså inte för rätten att ha egen skola. Jag gör det inte för att få rätt att gå min egen väg, smita undan mitt ansvar eller vara oärlig. Jag kämpar mot orättfärdigheten som sådan. Jag kämpar mot allt som vill hindra mig att föstra barnen till ett ärligt liv och mot allt som vill hindra mig att leva ärligt. Detta är min utgångspunkt när jag närmar mig detta ämne.

I bibeln står det att vilddjuret "förmår alla att ta sig ett märke..." Människornas villighet att ta sig vilddjurets märke förutsätter en föregående process. Efter en fruktansvärd mörbehandling skall människorna till slut bejaka lögnen som en befriande sanning. Den stora lögnen har då redan byggts upp av miljoner smålögn. Man har bearbetats så mycket att man blivit operationsbas för de mest förunderliga ting med satansk upprinnelse. Verkligheten har blivit sådan att man måste ljuga och lura varandra för att överleva. Man har isystemsatt lögnen på livets alla områden, i skolan, på arbetsplatsen, i hemmet o s v. När sedan människan blivit tillräckligt förvänd skall hon också få allt hon begär, men i förvända former.

UTMANING:

Tidningen *Midnattsropet*

Midnattsropet är en tidning med ett radikalt väckelsekristet budskap, som vårt land just nu behöver. I vår tid, som är så präglad av ytlig anpassning och ideologisk utslätning, måste trons folk ännu tydligare än någonsin, hävda bibelns auktoritet på livets alla områden. Vill Du få en profetisk orientering om tidsläget just nu, bör Du läsa Midnattsropet.

Sprid Midnattsropets julnummer!

Beställ **julnumret** redan NU!
Vittnesbörd, intervjuer och reportage.

Ta till vara julens möjligheter och sprid julnumret i massor! Julnumret går lätt att sälja! Anteckna Dig för minst 5 ex, eller hellre ännu flera, och Du får trettio procent på försäljningspriset.

Julgåvan som varar hela året

Väldigt många önskar ge bort Midnattsropet till vänner och bekanta som gåva. Det är en bra tradition.

Vi erbjuder här gåvoprenumeration för 48:- per st. Skriv gåvoprenumeranternas namn och adress på kupongen, samt Ditt eget namn längst ner. Sätt sedan in 48:- per prenumeration på Midnattsropets postgiro **48 64 65-8**, så sänder vi tidningen under hela nästa år!

Erbjudande till nya prenumeranter

Om Du betalar in prenumerationsavgiften för år 1983 **redan nu** erhåller Du Midnattsropet **gratis** till detta årets slut. Bl. a. det stora och mycket intressanta julnumret. Skriv ditt namn längst ner på kupongen och kryssa för att Du vill prenumerera.

STOPPA PRESSARNA

Dags för ny prenumeration

— Midnattsropet '83

1.

Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadress:

Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadress:

2.

Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadress:

Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadress:

3.

Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadress:

Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadress:

☐ Sänd gåvoprenumerationer till ovanstående adresser. Jag har betalat in 48:- per prenumeration på pg 48 64 65-4 den / 1982

☐ Sänd mig ex av Midnattsropets julnummer
☐ Jag vill prenumerera på Midnattsropet
 ☐ Helår 60:-
 ☐ Halvår 32:-

Namn: Bostad:
Postnr, adr: Tel:

Skicka kupongen till: MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- RADIO MARANATAS SÄNDNINGSTIDER
- MÖTESTIDER
- ÖVRIG VERKSAMHET

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog, 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Tors 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell,
Studio för närradio

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Box 3084, 161 03 Bromma.
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium
Adress: Villagatan 3, 632 30 Eskilstuna
Telefon: 016 - 14 69 64
Radio Maranata, 92,7 MHz
Postgiro: 88 88 56 - 2
Telefon: 016 - 14 69 64

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gårdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)
Pilgrimshem, Gårdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00, 18.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72
Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 787 49,
Radio Maranata, 98,5 MHz
Telefon: 036 - 12 12 08
Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

MALMÖ

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 77 682)
Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 77 682
Postgiro: 58 32 01 - 9
Radio Maranata, 90,2 MHz
Telefon: 040 - 15 77 71
Bellevuebageriet, närbutik; Geijersg. 55, Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten
Adress: Warfingska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz
Telefon: 031 - 41 48 08

LINKÖPING

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön (Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)
Post- och besöksadress: Jacobslund, 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 - 3
Telefon: 013 - 635 00

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön
Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge
Telefon: 00947 - 218 24 59
Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo
Telefon: 00947 - 218 24 59

BLIVEN ALLT STARKARE...

forts. fr. sid. 19

— Jag som är den störste bland syndare och den minste bland apostlar...

— Så bliven allt starkare i Herren...

Det är inte vår uppgift att dupera och imponera på massorna. Vi måste i stället försvinna för världen, från karriären och självlivet. Allt måste vi lämna för att bli det vetekorn, som ensamt bäddas ner, för att ge liv åt andra.

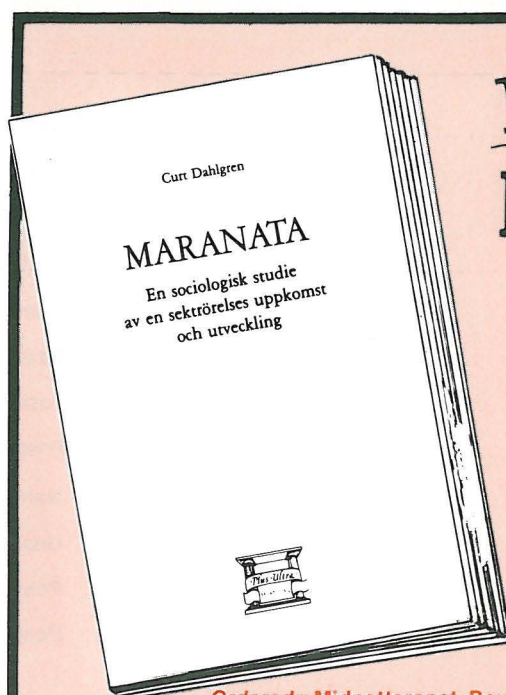
— Så bliven då allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft...

Överlämnar vi oss åt Herren kommer vi att få se uppståndelsekraftens realiteter och få de kraftiga orden, de förnyande orden, de levande orden.

— Ty Guds ord är levande och kraftigt och det tränger igenom...

Orden kommer att åstadkomma omedelbar verkan — frälsning eller förhärkelse. Och jag vågar påstå att han kommer än en gång att störta hjältarna. De kommer att störta för pilarna ur konungens koger.

Detta vill jag vara med om. Jag vill bli allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft. Vill du det? Här är vägen.

Ny bok!

MARANATA

En sociologisk studie av en sektrelses uppkomst och utveckling av Curt Dahlgren.

210 x 150 mm. 256 sid. Hft.

Pris kr: 96:-

Maranatas uppkomst skildras mot bakgrund av Pingströrelsen. På ett enkelt och lättfattligt språk beskriver Dahlgren Maranatas utveckling fram till 1981. Det är den första grundliga undersökningen av Maranata.

Orderadr: Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm, Tel: 08-23 52 30
Avhandlingen ligger till grund för Arne Imsens ledare i detta nummer sid. 4-5.

☐ Sänd mig mot postförskottex av boken Maranata à 96:- kr.

Namn:

Adress:

Postadress:

LP-skiva: MRL 2117 Stereo

ISAK OCH REBECKA

CHRISTINA IMSEN
sjunger evangelium (Volym 4)

Sida A:

1. ISAK OCH REBECKA
3.25 Sv. text Per-Arne Imsen
2. JESUS, TACKSAM JAG ÄR
3.16 Christina o. Per-Arne Imsen — B. Bryant
3. DET ÄR SKÖRDETID
3.30 Hm Hunter, Sv. text D. Bergagård,
James D. Vaughan
4. EN STRÖM AV LIV
2.47 Upp. 21:6,7, Christina o. Per-Arne Imsen
5. EFESUS
2.18 Upp. 2:1-7, Christina Imsen
6. COME AND FOLLOW
3.14 Sångförf. okänd

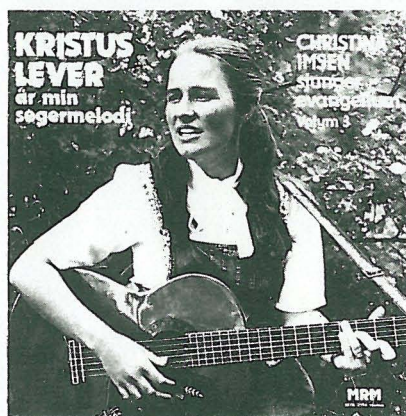
Sida B:

1. VEM KAN SKILJA DIG
3.27 Rom:35-39, Christina Imsen
2. MEN ETT JAG VET
2.45 Sv. text Per-Arne Imsen
3. MANNEN FRÅN GALILÉEN
3.25 Aage Samuelsen
4. GUD HAR EJ BESTÄMT
2.25 Christina Imsen
5. JERUSALEM
4.25 Aage Samuelsen
6. DET KRIGET FÅR ALDRIG STANNA
1.43 Nils Bolander — Ny-David Nygren

Finns på kassettband med beteckningen: KB 117

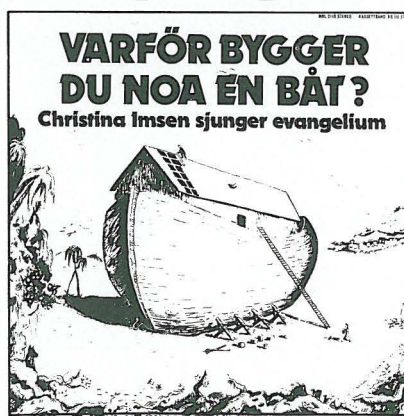
C:a pris kr. 50:- (inkl. moms)

Christina Imsens tidigare inspelningar:

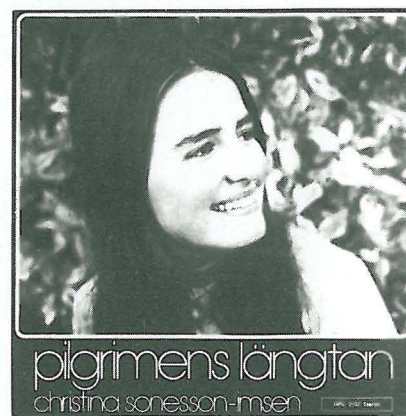
KRISTUS LEVER ÄR MIN SEGERMELODI
LP-skiva: MRL 2114 Kassettband: KB 114

Kristus lever är min segermelodi / Jesus, jeg vil knele ned / Laodicea / Jag har valt att göra sällskap / Tänk en gång när slöjan brister / Till världens larm och vimmel / Skrifternas Jesus / När på Golgata Jesus vann seger / Snart kommer Jesus / På apostlarnas tid / Create in me.

VARFÖR BYGGER DU NOA EN BÅT
LP-skiva: MRL 2110 Kassettband: KB 110

Varför bygger du Noa en båt / Härlighetens morgon / Då Jesus från Nasaret / Vid älvarna i Babylon / Snart en morgon bryter fram / Finns det kraft / Hur underlig är du / Gränslösa frälsning / I tidens aftonskymning / Pilgrim som på väg.

PILGRIMENS LÄNGTAN
LP-skiva: MRL 2102 Kassettband: KB 102

Pilgrimens längtan / Men om du kom just nu / Kommen till mig / I glans och i åra / Om jag ägde allt / O, rena mitt hjärta / Se, det väller fram en flod / En gång jag levde utan frid / När morgonen kommer / Jag kan aldrig, aldrig glömma / Mannen Jesus / Ej jag räds.

Sänd mig mot postförskott:

- st Christina Imsens nya LP (MRL 2117) à 50:- kr
- st Christina Imsens nya kassett (KB 117) à 50:- kr
- st LP-skiva MRL 2114 à 50:- kr
- st Kassett KB 114 à 50:- kr
- st LP-skiva MRL 2110 à 50:- kr
- st LP-skiva MRL 2102 à 50:- kr
- st Kassett KB 102 à 50:-

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel: /

Finns i skivaffären/varuhuset eller direkt från:
OBS! Ny adress: Box 12001, 700 12 Örebro, Tel. 019/23 43 18

Väckelsefolkets
levande
sång och musik

Gå in genom den trånga porten

Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går in genom den.

Men den port är trång och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den.

Jesus

